

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W., VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Małgorzata Lewczuk

Protokolant: Cezary Mancarz

przy udziale prokuratora: Krzysztofa Świetlickiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 października 2016 r.

sprawy przeciwko:

P. O., synowi F. i J., urodzonemu dnia (...) w W.

oskarżonemu o to, że:

- 1) w okresie do 15 lipca 2011 r. w W., pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy O.S.C.” sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i będąc odpowiedzialnym za złożenie sprawozdania finansowego, nie złożył we wskazanym terminie sprawozdania finansowego za 2010 r. do Krajowego Rejestru Sądowego, co stanowi naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości,
- 2) w okresie do 15 lipca 2012 r. w W., pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy O.S.C.” sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i będąc odpowiedzialnym za złożenie sprawozdania finansowego, nie złożył we wskazanym terminie sprawozdania finansowego za 2011 r. do Krajowego Rejestru Sądowego, co stanowi naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości,
- 3) w okresie do 15 lipca 2013 r. w W., pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy O.S.C.” sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i będąc odpowiedzialnym za złożenie sprawozdania finansowego, nie złożył we wskazanym terminie sprawozdania finansowego za 2012 r. do Krajowego Rejestru Sądowego, co stanowi naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości,\
- 4) w okresie do 15 lipca 2014 r. w W., pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy O.S.C.” sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i będąc odpowiedzialnym za złożenie sprawozdania finansowego, nie złożył we wskazanym terminie sprawozdania finansowego za 2013 r. do Krajowego Rejestru Sądowego, co stanowi naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości,
- 5) w okresie do 15 lipca 2015 r. w W., pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy O.S.C.” sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i będąc odpowiedzialnym za złożenie sprawozdania finansowego, nie złożył we wskazanym terminie sprawozdania finansowego za 2014 r. do Krajowego Rejestru Sądowego, co stanowi naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości,
tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości

orzeka:

I. Oskarżonego **P. O.** uniewinnia od popełnienia czynów opisanych w punktach 3 - 5 części wstępnej wyroku;

II. Na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. postępowanie karne wobec oskarżonego P. O. o czyny zarzucone mu i opisane w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;

III. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. zasądza od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 700 (siedmiuset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. orzeka, że koszty postępowania w zakresie uniewinnienia oskarżonego ponosi Skarb Państwa, natomiast w pozostałym zakresie zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty kosztów sądowych, przejmując poniesione wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

VIII K 672/15

UZASADNIENIE

W toku rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 kwietnia 2003 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym zarejestrowano spółkę O.C.S. sp. z o.o. (...) prezesa zarządu w/w spółki objął P. O.. Spółka O.C.S. sp. z o.o. prowadząc działalność gospodarczą, w zakresie sprawozdawczości podatkowej i gospodarczej korzystała z usług zewnętrznego biura rachunkowego. Biuro rachunkowe na mocy umowy zawartej z w/w spółką realizowało sprawozdawczość w zakresie podatkowym oraz realizowało obowiązki wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W zakresie składania sprawozdań finansowych za rok rachunkowy we właściwym rejestrze sądowym odpowiedzialny był prezes zarządu spółki. P. O. jako osoba zobowiązana do składania w/w sprawozdań nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku i nie złożył sprawozdań (...) spółki O.C.S. sp. z o.o. za lata 2010 i 2011. W tym okresie spółka prowadziła swoją działalność gospodarczą i znajdowała się w stabilnej kondycji finansowej.

Na skutek wycofania się ze współpracy ze spółką O.C.S. sp. z o.o. jednego z kluczowych jej kontrahentów P. O. postanowił zrezygnować z funkcji prezesa zarządu spółki składając w dniu 11 lutego 2013 r. zgromadzeniu wspólników O.C.S. sp. z o.o. swą rezygnację z dniem 28 lutego 2013 r. Pismo to wpłynęło do spółki w dniu 11 lutego 2013 r. i zostało pokwitowane przez pracownika biura handlowego spółki.

Spółka nie złożyła do Krajowego Rejestru Sądowego informacji o rezygnacji z funkcji prezesa zarządu P. O. w ustawowym terminie, albowiem z odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców KRS wydanego w dniu 16 września 2015 r. wynikało, iż P. O. w dalszym ciągu figurował jako prezes zarządu spółki O.C.S. sp. z o.o.

P. O. nie był dotychczas karany sędownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyjaśnień oskarżonego P. O. (k. 52v), wyciągu z KRS numer (...) (k: 3-4), wyciągu z akt KRS WA XX (...) (k: 17-83), danych o karalności (k: 94 -95) oraz kopii pisemnej rezygnacji z pełnienia funkcji prezesa zarządu (k. 34).

W toku rozprawy oskarżony P. O. przyznał się do popełnienia jedynie dwóch pierwszych zarzutów opisanych w akcie oskarżenia. Jak wyjaśnił następnie, w dniu 11 lutego 2013 roku złożył rezygnację z pełnienia funkcji członka zarządu w spółce i nie miał wpływu na to, co dalej się w niej dzieje. Wskazał, że miał świadomość, że ciążyła na nim odpowiedzialność w zakresie składania sprawozdań finansowych, jako na prezesie zarządu firmy, której prezesem był od 2001 roku. Jak wyjaśnił, firma w zakresie wszelkiej sprawozdawczości miała podpisaną umowę z biurem rachunkowym i na tym biurze rachunkowym ciążyła odpowiedzialność za składanie odpowiednich dokumentów. Wedle wyjaśnień oskarżonego wszelkie sprawozdania do Urzędu Skarbowego były składane. Nie potrafił wyjaśnić przyczyn niezłożenia sprawozdań finansowych do KRS. Oskarżony wskazał, że po przeanalizowaniu umowy zawartej przez spółkę z biurem rachunkowym, rzeczywiście wynikał z niej brak obowiązku składania sprawozdań finansowych przez biuro rachunkowe. Pozostałe sprawy związane z ZUS i Urzędem Skarbowym załatwiało biuro.

Dodatkowo oskarżony P. O. wyjaśnił, że obecnie nie jest prezesem spółki, albowiem w lutym 2013 r. złożył rezygnację z pełnienia tej funkcji. Powodem rezygnacji była utrata głównego kontrahenta handlowego, albowiem, w jego ocenie, na skutek tejże utraty spółka straciła podstawę funkcjonowania. Wskazał ponadto, że rezygnację z pełnienia funkcji prezesa zarządu złożył osobiście w sekretariacie spółki. Zaadresował pismo do zgromadzenia wspólników. Wówczas zarząd w spółce był 1-osobowy i on był jedynym jego członkiem. P. O. wskazał również, że konsultował się z prawnikami i oni utwierdzili go w przekonaniu, że złożenie rezygnacji w takiej formie w jakiej jej dokonał, jest wiążące i na jego rezygnację nie wymagana jest żadna reakcja spółki (k. 52v).

Oceniając powyższe wyjaśnienia oskarżonego Sąd stwierdził, że należało je obdarzyć wiarą w całości. Oskarżony potwierdził, że pełnił funkcję prezesa zarządu spółki „O.S.C. sp. z o.o.”, co znajduje w pełni swoje odzwierciedlenie w odpisie pełnym z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (k. 3-4), jak również że rzeczywiście złożył w dniu 11 lutego 2013 r. pisemną rezygnację z pełnienia tej funkcji Zgromadzeniu Wspólników w/w spółki (k. 34). Nie sposób zatem było podważyć wiarygodności twierdzeń oskarżonego, albowiem w toku procesu nie został przedstawiony dowód przeciwny, którego treść przeczyłaby w/w wersji prezentowanej przez oskarżonego.

Niewątpliwie zatem wskazane przez oskarżonego okoliczności na wiarę zasługiwały mimo tego, że w odpisie pełnym z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego wydanym na dzień 16 września 2015 r. nadal figurował jako prezes zarządu, pomimo złożonej rezygnacji. Ta okoliczność jednakże nie ma znaczenia z punktu widzenia wiarygodności twierdzeń oskarżonego w zakresie w jakim jego wyjaśnienia dotyczą okoliczności jej złożenia, albowiem dokument w postaci rezygnacji z funkcji prezesa zarządu spółki nie budzi żadnych wątpliwości co do swojej treści, a jego istnienie pozwoliło obalić domniemanie prawdziwości treści wpisów w rejestrze przedsiębiorców KRS. Wyjaśnienia oskarżonego ponadto, w żadnym zakresie nie wykazały sprzeczności z treścią zgromadzonych dowodów, przez co Sąd nie miał wątpliwości, iż wyjaśnienia P. O. stanowią w pełni wiarygodny materiał dowodowy.

Zgromadzone w toku postępowania dowody z dokumentów w postaci wyciągu z KRS numer (...) (k: 3-4), wyciągu z akt KRS WA XX (...) (k: 17-83), pisma z ZUS z dnia 15/10/2015 roku (k: 85), danych o karalności (k: 87-88, 94 -95, 40), informacji Naczelnika Urzędu Skarbowego wraz z uwierzytelnionym drukiem zeznania podatkowego CIT 8, za lata 2013-2014 (k: 92-93), informacji uzyskanej w trybie art. 213 p. 1a k.p.k. (k. 101-102), oraz kopii pisemnej rezygnacji z pełnienia funkcji prezesa zarządu (k. 34) nie wzbudziły wątpliwości Sadu co do autentyczności i prezentowanych w nich treści, nie stając się jednocześnie przedmiotem zarzutów żadnej ze stron postępowania.

P. O. został oskarżony o to, że:

- 1) w okresie do 15 lipca 2011 r. w W., pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy O.S.C.” sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i będąc odpowiedzialnym za złożenie sprawozdania finansowego, nie złożył we wskazanym terminie sprawozdania finansowego za 2010 r. do Krajowego Rejestru Sądowego, co stanowi naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości,
- 2) w okresie do 15 lipca 2012 r. w W., pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy O.S.C.” sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i będąc odpowiedzialnym za złożenie sprawozdania finansowego, nie złożył we wskazanym terminie sprawozdania finansowego za 2011 r. do Krajowego Rejestru Sądowego, co stanowi naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości,
- 3) w okresie do 15 lipca 2013 r. w W., pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy O.S.C.” sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i będąc odpowiedzialnym za złożenie sprawozdania finansowego, nie złożył we wskazanym terminie sprawozdania finansowego za 2012 r. do Krajowego Rejestru Sądowego, co stanowi naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości,\
- 4) w okresie do 15 lipca 2014 r. w W., pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy O.S.C.” sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i będąc odpowiedzialnym za złożenie sprawozdania finansowego, nie złożył we wskazanym terminie

sprawozdania finansowego za 2013 r. do Krajowego Rejestru Sądowego, co stanowi naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości,

5) w okresie do 15 lipca 2015 r. w W., pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy O.S.C.” sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) i będąc odpowiedzialnym za złożenie sprawozdania finansowego, nie złożył we wskazanym terminie sprawozdania finansowego za 2014 r. do Krajowego Rejestru Sądowego, co stanowi naruszenie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994r. o rachunkowości, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości.

Sąd zważył, co następuje:

Czyn określony w dyspozycji art. 79 pkt. 4 ustawy o rachunkowości dotyczy niewykonania obowiązku terminowego złożenia przez jednostkę zobowiązaną na podstawie w/w ustawy rocznego sprawozdania finansowego. Kierownik jednostki składa we właściwym rejestrze sądowym roczne sprawozdanie finansowe, w ciągu 15 dni od dnia jego zatwierdzenia. Zgodnie z brzmieniem art. 52 i 53 ustawy, sprawozdanie finansowe sporządza się w okresie 3 miesięcy od dnia bilansowego, a następnie ustawa nakłada obowiązek jego zatwierdzenia przez kompetentny organ w ciągu 6 miesięcy od dnia bilansowego. Kierownik jednostki sporządzającej uproszczone sprawozdanie finansowe zgodnie z art. 50 ust. 2, w miejsce opinii biegłego rewidenta, składa do rejestru sądowego informację o rodzaju tej opinii wraz ze wskazaniem czy zawiera ona dodatkowe objaśnienia. Odpowiedzialność kierownika jednostki, wynikająca z art. 77 ustawy została dodatkowo poszerzona o niepoddanie rocznego sprawozdania finansowego badaniu oraz nieudzielanie lub udzielanie niezgodnych ze stanem faktycznym informacji, wyjaśnień itp. biegłemu rewidentowi badającemu sprawozdanie finansowe jednostki, jak i za niedopełnienie obowiązku przekazania sprawozdania finansowego do publikacji i właściwego rejestru sądowego. Opisany wyżej czyn może zostać popełniony jedynie w formie winy umyślnej, a za jego popełnienie grozi kara grzywny lub ograniczenia wolności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd dokonawszy analizy i swobodnej oceny całokształtu ujawnionych dowodów stwierdził, że nie sposób przypisać oskarżonemu P. O. popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach od 3 do 5 aktu oskarżenia. Dokonując bowiem wykładni zgromadzonych w toku procesu dowodów, wskazać należało, że w zachowaniu oskarżonego brak jest możliwości przypisania mu winy w zakresie niezłożenia sprawozdań finansowych za lata 2012 – 2014.

Dla rozważań kwestii winy oskarżonego P. O. istotne stało się przede wszystkim poczynienie ustaleń, czy oskarżony był zdolny do popełnienia zarzuconych mu w/w czynów, tj. czy był on osobą na którą rozciągał się obowiązek składania sprawozdań finansowych.

Wobec złożenia rezygnacji z funkcji prezesa zarządu spółki „O.S.C. sp. z o.o.” w dniu 11 lutego 2013 r. mającej nastąpić faktycznie z dniem 28 lutego 2013 r. należało stwierdzić, że z upływem w/w terminu oskarżony został zwolniony z mocy prawa z obowiązku składania sprawozdań finansowych, a co więcej, utracił on również prawo do składania oświadczeń woli w imieniu spółki. Ta okoliczność natomiast spowodowała powstanie niezgodności pomiędzy stanem faktycznym, a treścią wpisu w KRS, z którego w dacie wszczęcia postępowania przygotowawczego wynikało, że P. O. nadal pełni funkcję prezesa zarządu w/w spółki.

Wedle art. 17 ustawy o krajowym rejestrze sądowym domniemywa się, że dane wpisane do rejestru są prawdziwe. Domniemanie to jednak może zostać obalone w sytuacji istnienia dokumentów, które wskazują na niezgodny z wpisem stan rzeczy. Zważyć należy, że rezygnacja stanowi jednostronne oświadczenie woli, które ma na celu wygaśnięcie mandatu. Ugruntowany pogląd w tej kwestii wynikający z orzecznictwa Sądu Najwyższego przemawia za tym, że jej złożenie nie wymaga jakiegokolwiek działania odbiorcy tego oświadczenia. Złożenie rezygnacji przez członka zarządu jest dopuszczalne w każdym czasie i może wywołać skutek w postaci natychmiastowego wygaśnięcia mandatu w zarządzie, za czym przemawia jednoznacznie odpowiednie stosowanie do rezygnacji przepisów kodeksu cywilnego z zakresu wypowiedzenia zlecenia przez przyjmującego zlecenie (art. 746 § 3 k.c.). Przepisy kodeksu spółek handlowych nie określają formy rezygnacji, zatem zastosowanie w tym zakresie znajdują ogólne zasady prawa cywilnego dotyczące składania oświadczeń woli (art. 60 k.c. w zw. z art. 2 k.s.h.). W konsekwencji, rezygnacja może zostać wyrażona przez każde zachowanie się „rezygnującego” w sposób dostateczny ujawniający jego wolę. Zgodnie bowiem z dyspozycją art.

61 § 1 k.c., oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Mając zatem na uwadze, iż adresatem oświadczenia o rezygnacji członka zarządu jest zgromadzenie wspólników, złożenie oświadczenia w tym przedmiocie wywoła natychmiastowy skutek w chwili, gdy adresat będzie mógł zapoznać się z jego treścią.

Sąd zatem stwierdził, że w/w rezygnacja oskarżonego została skutecznie złożona spółce w dniu 11 lutego 2013 r. i od dnia 28 lutego 2013 r. na oskarżonym P. O. przestał ciążyć prawny obowiązek składania sprawozdań finansowych za lata 2013 i 2014. Biorąc jednocześnie pod uwagę okoliczność, iż złożenie sprawozdania finansowego za dany rok obrotowy winno nastąpić do dnia 15 lipca roku następującego po roku bilansowym wskazać należało, że spółka od dnia 28 lutego 2013 roku do dnia 15 lipca 2014 mogła zadbać o realizację obowiązku polegającego na terminowym złożeniu sprawozdania finansowego w Krajowym Rejestrze Sądowym, przy czym jednocześnie oskarżonego należało uwolnić od odpowiedzialności karnej za niezłożenie sprawozdania finansowego za rok 2012, albowiem już na początku 2013 roku przestał on skutecznie pełnić funkcję członka zarządu w/w spółki.

Wskazując zatem na powyższe okoliczności Sąd uznał, że oskarżony P. O. nie popełnił zarzuconych mu czynów opisanych w pkt. 3-5 aktu oskarżenia, w związku z czym na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego od popełnienia w/w występków.

Na podstawie zgromadzonych w toku postępowania dowodów, w tym przede wszystkim treści wyjaśnień oskarżonego P. O. wynika natomiast, że oskarżony dopuścił się występków zarzuconych mu w pkt. 1 i 2 aktu oskarżenia. Czyny te polegały na niezłożeniu w ustawowym terminie sprawozdań finansowych za lata 2010 i 2011, to jest w okresie gdy pełnił on funkcję prezesa zarządu spółki i był zobligowany do ich składania we właściwym Rejestrze Sądowym. Oskarżony przyznał się do popełnienia w/w czynów, nie mniej z okoliczności wskazanych w jego wyjaśnieniach wynika, że sprawozdania do Urzędu Skarbowego były składane terminowo, a kondycja spółki w latach 2010 i 2011 była stabilna. Uznać zatem należało, że niezłożenie sprawozdań finansowych oczywiście w pewnym stopniu naruszyło zasadę jawności i pewności obrotu gospodarczego, nie mniej nie spowodowało żadnych szczególnie negatywnych następstw wobec kontrahentów spółki, poza jedynie naruszeniem wynikającego z ustawy o rachunkowości obowiązku informacyjnego.

Sąd zatem uznając niewątpliwą winę oskarżonego w zakresie czynów opisanych w pkt 1 i 2 części wstępnej wyroku, na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne w stosunku do P. O. warunkowo umorzył na okres 1 (jednego) roku próby. Oceniając podmiotowo-przedmiotowe elementy zarzuconych oskarżonemu czynów, orzekł wobec oskarżonego minimalny okres próby, wskazując iż jego czyn cechuje nieznaczny stopień winy i szkodliwości społecznej. Sąd stwierdził, że uprzednia niekaralność winna przemawiać za zasadnością warunkowego umorzenia postępowania.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie w stosunku do oskarżonego zaistniały formalne i materialne przesłanki dopuszczające możliwość warunkowego umorzenia postępowania, jakie określone zostały w art. 66 § 1 k.k.

Sąd miał przede wszystkim na względzie, że warunkowe umorzenie postępowania może nastąpić w stosunku do sprawcy nie karanego dotychczas za przestępstwo umyślne, a P. O. spełnił w/w warunek (k. 40).

Zgodnie z art. 66 § 2 k.k. warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności. Popełnione przez oskarżonego czyny spełniają także powyższy warunek.

Sąd rozważając możliwość warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego miał na względzie okoliczność, iż wina i stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego występków nie są znaczne. Oskarżony bowiem nie wykazał się szczególnie rażącym naruszeniem przepisów, w związku z czym fakt ten należy uznać za okoliczność wpływającą na niewysoki stopień winy oskarżonego. Zwiększenie stopnia winy w ocenie Sądu mogłoby polegać natomiast na celowym zwlekaniu ze składaniem sprawozdań finansowych celem zatajenia złej sytuacji finansowej spółki, czego w niniejszej sprawie nie stwierdzono.

Mając na względzie okoliczność, iż zarzucone oskarżonemu czyny skierowane przeciwko prawidłowości obrotu gospodarczego, nie spowodowały daleko idących negatywnych skutków, wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego również przemawiają za warunkowym umorzeniem postępowania karnego w w/w zakresie.

Do przesłanek warunkowego umorzenia postępowania karnego należy zaliczyć także wymóg takiej znajomości stanu faktycznego i prawnego, że okoliczności popełnienia czynu zabronionego nie budzą wątpliwości. Przesłanka ta ma charakter stricte gwarancyjny, która ma zapobiegać stosowaniu warunkowego umorzenia postępowania w tych przypadkach, w których materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie wszystkich elementów koniecznych do ustalenia kwestii winy sprawcy.

W ocenie Sądu zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy jest jasny, kompletny i rzetelny. Jednoznacznie wskazuje, że okoliczności popełnienia przestępstw przez P. O. nie budzą wątpliwości. W oparciu o ocenę zgromadzonych i opisanych dowodów Sąd doszedł do przekonania, że dopuszczalne jest zastosowanie wobec oskarżonego warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Dopuszczalność warunkowego umorzenia postępowania karnego uwarunkowana jest również ustaleniem, że warunki i właściwości osobiste sprawcy oraz jego dotychczasowy sposób życia w pełni uzasadniają przypuszczenie, że będzie on przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa w przyszłości.

Biorąc pod uwagę dokonane w tym zakresie ustalenia Sąd uznał, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego, oskarżony P. O. będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

W ocenie Sądu świadomość ewentualnego podjęcia postępowania karnego będzie działać na oskarżonego mobilizująco i dyscyplinująco, co spowoduje, że nie powróci on do przestępstwa, a podjęcie warunkowo umorzonego postępowania karnego nie będzie konieczne.

Jednocześnie, Sąd stwierdził, że wobec oskarżonego należało orzec środek karny przewidziany w przepisie art. 67 § 3 k.k. Uznał bowiem, że mimo odstąpienia od karania oskarżonego, środek karny o charakterze finansowym unaocznia mu konieczność poszanowania norm prawnych, skłoni do poprawy własnego zachowania oraz uczyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Orzeczono zatem wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 700 złotych, stwierdzając jednocześnie, że orzeczony w w/w rozmiarze środek karny nie będzie ponad miarę dotkliwą dolegliwością penalną wobec oskarżonego.

Jednocześnie należy zaznaczyć, iż Sąd zdecydował się, stosownie do treści art. 4 § 1 k.k., zastosować w tym przypadku ustawę obowiązującą w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, tj. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku, albowiem ustawa wówczas obowiązująca okazała się względniejsza dla oskarżonego. Podkreślić należy, że ustawą względniejszą dla sprawcy jest ta, która stwarza w konkretnej sprawie możliwość korzystniejszego dla jego interesów osądu, tzn. korzystniejszej oceny prawnokarnej czynu. Wiąże się z tym przyjęcie mniej surowych reguł odpowiedzialności lub zastosowanie łagodniejszych sankcji. Należy dodać, że słowo „ustawa” obejmuje nie tylko ustawę karną sensu stricto, lecz całość stanu prawnego obowiązującego w danym czasie. Tak orzekł Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 8 października 2008 r., II AKa 92/08 (KZS 2008, nr 11, poz. 49). Sąd zastosował zatem ustawę w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku, mając na uwadze, że zgodnie z obowiązującym obecnie brzmieniem art. 43a § 1 k.k. do którego odsyła pośrednio art. 67 § 3 k.k. poprzez art. 39 pkt 3 k.k. świadczenie pieniężne może zostać orzeczone w kwocie do 60.000 złotych. Przyjmując zatem ustawę względniejszą dla sprawcy, to jest w brzmieniu obowiązującym w dacie 15 lipca 2011 r., wedle treści ówczesnie obowiązującego art. 49 § 1 k.k. orzeczenie świadczenia pieniężnego nie mogło przekroczyć kwoty 20.000 złotych. Tym samym stwierdzić należało, że aktualnie obowiązujące brzmienie ustawy jest oczywiście niekorzystne z punktu widzenia interesów oskarżonego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 632 pkt 2 k.p.k. przejmując je, w razie uniewinnienia, na rachunek Skarbu Państwa oraz na podstawie 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania

w zakresie orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, albowiem przeprowadzenie postępowania nie wygenerowało znacznych kosztów, a wobec orzeczenia środka karnego, Sąd uznał obciążenie oskarżonego dodatkowymi kosztami za niecelowe.

Wskazując na powyższe okoliczności, Sąd orzekł jak w sentencji.